

Leo Trotskij: Med blod och järn. (augusti 1917)

Varje intelligent person (eller varenda idiot) vet att man för att rädda Ryssland måste kämpa skoningslöst mot anarkin till vänster och kontrarevolutionen till höger. Detta är kärnan i *Izvestijas*, *Delo Narodas* och *Rabotjaja Gazetas* hela program... Kerenskij's "historiska" tal till den "historiska" statskonferensen utgjorde en variation på samma tema. "Med blod och järn mot anarkin till vänster och kontrarevolutionen till höger."

Det låter väldigt bra, eller åtminstone symmetriskt. Men är det förnuftigt? När de talar om kontrarevolution tänker de inte på några speciella ståndpunkter eller slumpmässiga oordnade aktioner, utan på särskilda klassintressen som inte går att förena med att revolutionen befästs och utvecklas. Godsägarna och det imperialistiska kapitalet stöder kontrarevolutionen. Vilka klasser stöder anarkin?

Moskvas borgmästare, socialistrevolutionären Rudnjev, gav ett klart svar. Han hälsade statskonferensen välkommen å "hela" Moskvas befolknings vägnar – utom de anarkistiska element som hade anordnat en proteststrejk i Moskva. Men vilka anordnade strejken? Moskvas fackföreningar. Mot regeringens, Moskvas militära myndigheters, Moskvas arbetar- och soldatdeputerade sovjeters socialistrevolutionära och mensjevikiska majoritets vilja, utropade och genomförde fackföreningar-na en generalstrejk mot att regeringen prackade på Moskva ett kontrarevolutionärt parlament. Fackföreningarna är proletariatets renaste, mest oförfalskade organisationer, det vill säga de är organisationer för den klass som med sitt frikostiga arbete skapar Moskvas makt och välstånd. Fackföreningarna förenar arbetarklassens blomma och är den grundläggande drivkraften bakom dagens ekonomi. Moskvas socialistrevolutionära borgmästare kallar dem för anarkistiska element, och det är mot dessa samvetsgranna, disciplinerade arbetare som regeringens järnhårda våld måste rikta sig.

Upplever vi inte samma sak i Petrograd? Fabrikskommittéerna är inga politiska organisationer. De skapas inte vid korta möten. Arbetarmassorna utser de personer som på lokal nivå, i vardagslivet, har visat sin beslutsamhet, effektivitet och hängivenhet mot arbetarnas intressen. Och som det återigen visade sig vid den senaste konferensen, består fabrikskommittéerna givetvis till sin överväldigande majoritet av bolsjeviker. I Petrograds fackföreningar ligger det dagliga praktiska arbetet och det ideologiska ledarskapet, helt och hållet i bolsjevikernas händer. I Petrogradsovjetens arbetarsektion utgör bolsjevikerna den överväldigande majoriteten. Ja – däri består "anarkin". På denna punkt är Kerenskij överens med Miljukov, och Tsereteli med Suvorins söner, Dan med säkerhetstjänsten. På så sätt är "anarkin" Petrogradproletariatets organiserade representation. Och det är mot de utvecklade arbetarnas klassorganisation som Kerenskij tillsammans med Avksentjev, Bernatskij, Prokopovitj, Skobelov och Saltikov och andra lovar att hädanefter kämpa med blod och järn.

Men det vore oförlåtligt att tro på småbourgeoisins ledare när de lovar att bekämpa högern och vänstern med samma styrka. Det sker inte och kan inte ske. Trots sitt stora antal är småbourgeoisin som klass ekonomiskt och politiskt svag. Den är dåligt samordnad, ekonomiskt beroende, politiskt instabil. Den småborgerliga demokratin befinner sig inte i en position där den kan kämpa mot två så mäktiga krafter som det revolutionära proletariatet och den kontrarevolutionära borgarklassen samtidigt. Alla historiska erfarenheter visar det. För att kunna föra en verklig politisk kamp behöver dagens småbourgoisi i städerna och på landsbygden inte bara en allierad utan även en ledare. När Kerenskij's och Tsereteli's "demokrati" inleder kampen mot "anarkin" i gestalt av det organiserade proletariatet, så kommer de, oavsett vad de har sagt, ofrånkomligt att hamna under den imperialistiska borgarklassens ledning. Det är därför angreppen mot högern fortfarande befinner sig

på planeringsstadiet, och kommer att ersättas av ödmjuka buganden åt höger.

Den provisoriska regeringen har stängt *Pravda* och omkring tio andra bolsjevikiska tidningar, som vägledde det utvecklade proletariatet. Avksentjevs attack mot högern bestod av att stänga *Narodnaja (Malenkaja) Gazeta*. Men var *Narodnaja Gazeta* den kontrarevolutionära borgarklassens vägledande organ? Nej, den var bara de svinaktiga Svarta hundras hemliga tidning. Den roll som *Pravda* spelar för den revolutionära arbetarklassen spelar tidningen *Retj* för den imperialistiska borgarklassen. Men är det inte uppenbart att bara tanken att stänga *Retj* fick dessa ytterst modiga makthavare att darra av skräck? Utan tvekan betraktar till och med socialistrevolutionärerna och mensjevikerna kadetpartiets centralkommitté som den borgerliga kontrarevolutionens högkvarter. Ändå sitter företrädarna för detta högkvarter kvar på sina poster, medan proletariatets erkända företrädare har förbjudits. Så ser den socialistrevolutionära och mensjevikiska kampen på två fronter ut i verkligheten.

Men låt oss för ett ögonblick återvända till strejken i Moskva. Den beklämmande tidningen *Rabotjaja Gazeta*, som försöker förlika Marx med Avksentjev, smädar vanligt de strejkande, som undergräver den "revolutionära demokratins" makt. Här finns ord om "förräderi", "knivhugg i ryggen" och "anarki". Men vi känner redan till att den högsta makt som Moskva-proletariatet undergräver är den revolutionära demokratins makt minus det organiserade proletariatet, med andra ord småbourgeoisins makt. *Rabotjaja(!) Gazeta* ["Rabotjaja" är det ryska ordet för "arbetare" - engelska översättarens anmärkning] betraktar alltså arbetarna som brottslingar därför att de vägrar underordna de olika yttringarna av sin klasskamp under Moskvastorstadens icke-proletära sektioners vilja. Småbourgeoisins överhöghet över proletariatet upphöjs till socialdemokratins främsta princip. Tsereteli och hans parti är beredda att göra oerhörda eftergifter och förödmjukelser för att få till stånd en koalition med den imperialistiska borgarklassen. Och samtidigt anser de att proletariatets koalition med småbourgeoisin ska inskränka sig till att proletariatet avsvär sig sitt klassberoende. Med andra ord: de lägre medelklassernas ledare kräver att arbetarna ska ha samma inställning till småbourgeoisin som de själva visar gentemot kapitalets företrädare.

Arbetarklassens självständiga politik består i själva verket gå mot imperialismen med internationalismen – en "anarki" som är mot de besuttna klasserna i hela världen, oberoende av vilken sorts statlig organisation kapitalets intressen gömmer sig bakom. Avksentjev, vars visdom inte imponerade på någon vid Moskvakonferensen, anses ändå tillräckligt klok för att krossa arbetarpressen och fånga bolsjevikerna med hjälp av "åtgärder utanför rättsordningen", och Kerenskij genomför sina järnhårda åtgärder mot proletariatets partier – alltmedan Tsereteli, Tjcheidze, Dan och de andra linkar bakom dem och skvätter mensjevismens heliga vigvatten på diktatorernas okontrollerbara förtryck, samma diktatorer som sprider avskyvärt förtal om att det organiserade proletariatet sprider anarki i landet och vid fronten. Men den politiska vedergällningen kommer snabbt. Tsereteli, som de mensjevikiska hovmännen kallade revolutionens samvete, får applåder från folkets oförsonliga fiender när han i Moskva ber allra ödmjukast om ursäkt å demokratins vägnar, som, säger han, på grund av ungdomlighet och oerfarenhet alltför sent inledde sin kampanj för att krossa bolsjevikerna – alltmedan till och med de mensjevikiska arbetarna i Petrograd stryker Tsereteli från sina listor av kandidater till stadens дума.

Vedergällningen kommer snabbt. Vårt jagade, förföljda, förtalade parti har aldrig vuxit så snabbt som på senare tid. Och denna utveckling kommer snart att sprida sig från huvudstaden till landsorten, från städerna till landsbygden och armén. Bönderna kan se och höra att samma myndigheter som förföljer bolsjevikerna, också av samma skäl krossar jordkommittéerna. Soldaterna märker att de vilda jaktropen riktas mot bolsjevikerna samtidigt som de känner den kontrarevolutionära snaran allt hårdare runt halsen. De nya erfarenheterna kommer att lära landets arbetarmassor att de ska knyta sitt öde till vårt partis öde. Utan att för en minut upphöra med proletariatets klassorganisering, utan tvärtom fullkomligt fullfölja denna roll, så kommer vårt parti att under förtryckets eld bli den verkliga ledaren, de förtryckta, krossade, lurade och förföljda massornas stöd och hopp.

Proletarij, nr 5, 31 (18) augusti 1917. (Översättning: Göran Källqvist)